

Sygn. akt IX Ka 285/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 września 2013r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący - **SSO Aleksandra Nowicka**

Sędziowie - **SSO Lech Gutkowski**

- **SSO Andrzej Walenta (spr.)**

Protokolant - **st. sek. sąd. Anna Ryłow**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu **Bożeny Mentel**

po rozpoznaniu w dniu 05 września 2013r.,

sprawy **A. G. i D. S.** oskarżonych o przestępstwo z art. 278§1 kk w zw. z art. 12 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez **obrońcę oskarżonego A. G. i obrońcę oskarżonego D. S.** od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 20 marca 2013r., sygn. akt VIIIK 1490/12

I. **utrzymuje w mocy** zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. **zasądza** od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. P. kwotę 516,60 zł. (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej A. G. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. **zasądza** od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. K. kwotę 516,60 zł. (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej D. S. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. **zwalnia** A. G. i D. S. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za II instancję, zaś wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IXKa 285/13

UZASADNIENIE

A. G. i D. S. zostali oskarżeni o to, że w okresie od 16 do 17 lipca 2012r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonali kradzieży 24 mb ryńien miedzianych łącznej wartości 6671 zł. na szkodę B. D., w tym 16 lipca zabrali w celu przywłaszczenia 4 mb, a 17 lipca 20 mb ryńien –

- **tj. o przestępstw o z art. 278§1 kk w zw. z art. 12 kk;**

Wyrokiem z dnia 20 marca 2013r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt VIIIK 1490/12, uznał:

- oskarżonego **A. G.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest występku z art. 278§ 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to, na mocy art. 278§ 1 kk, wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której, na mocy art. 63§1 kk, zaliczył okres zatrzymania od 17 lipca 2012 roku do dnia 18 lipca 2012 roku, to jest jeden dzień

- oskarżonego **D. S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest występku z art. 278§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to, na mocy art. 278§1 kk, wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której, na mocy art. 63§1 kk, zaliczył okres zatrzymania od 17 lipca 2012 roku do dnia 18 lipca 2012 roku, to jest jeden dzień.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. P. oraz Kancelarii Adwokackiej adw. J. K. kwoty po 619,92 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu.

Zwolnił oskarżonych od obowiązku uiszczenia opłaty i pozostałych kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżyli w części dotyczącej orzeczeń o karze obrońcy obu oskarżonych.

Obrońca oskarżonego D. S. zarzucił mu rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego, wynikającą z wymierzenia kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz nieuwzględnienia stopnia społecznej szkodliwości czynu i okoliczności jego popełnienia.

Powołując się na w/w zarzut, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie orzeczenia o karze i wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca oskarżonego A. G. podniósł zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu bezwzględnej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W oparciu o powyższe skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońców obu oskarżonych, jako bezzasadne w stopniu oczywistym, nie zasługiwały na uwzględnienie.

W związku z tym, że wniosek o uzasadnienie wyroku złożył jedynie obrońca oskarżonego D. S., sporządzając je, sąd odwoławczy ograniczył się - po myśli art. 457§2 kpk - do przedstawienia, dlaczego uznał za niezasadny zarzut wynikający z wniesionej przez niego apelacji.

Po przeprowadzeniu zgodnej z zasadami określonymi w art. 7 kpk oceny materiału dowodowego sąd orzekający poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i trafnie orzekł o winie oskarżonego D. S..

W ocenie sądu odwoławczego, po dokonaniu prawidłowej analizy wszystkich okoliczności relewantnych dla określenia **in concreto** wysokości kary pozbawienia wolności, a także przesłanek, które po myśli art. 69 kk należy mieć na względzie badając, czy zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, Sąd Rejonowy słusznie uznał też, że bezwzględna kara 8 miesięcy pozbawienia wolności stanowić będzie w realiach sprawy odpowiednie zabezpieczenie realizacji wszystkich celów kary.

Kara ta została należyście wyważona i w wystarczającym stopniu uwzględnia zarówno okoliczności dotyczące osoby oskarżonego, jak i popełnionego przez niego czynu. Jej wysokość adekwatna jest do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. We właściwy sposób odzwierciedla w szczególności wartość skradzionego przez niego i nie odzyskanego przez pokrzywdzoną mienia. Wartość ta wprawdzie faktycznie nie zbliża się nawet do ustawowo określonej granicy mienia znacznej wartości, którego kradzież stanowi typ kwalifikowany przestępstwa z art. 278 kk, niemniej jednak - gdy oceniać rzecz obiektywnie - w oczywisty sposób nie może zostać uznana za niską. Sąd meriti należyście ocenił też zawinienie oskarżonego, uwzględniając fakt występowania u niego zaburzeń osobowości. Trudna sytuacja materialna i fakt, że ciężą na nim zobowiązania alimentacyjne nie mogły usprawiedliwiać jego postępowania i nie dawały mu przyzwolenia na naruszanie prawa własności innej osoby. Nawet bowiem, jeśli faktycznie oskarżony dopuścił się czynu zabronionego dlatego, że potrzebował pieniędzy na utrzymanie córki (wbrew temu, co twierdzi obrońca, nie wskazano na to wcale w jego wyjaśnieniach), to z poczynionych ustaleń nie wynika, by zachodziła

na tym tle jakaś nadzwyczajna sytuacja zasługująca na szczególne uwzględnienie (np. bezwzględna konieczność natychmiastowego pozyskania środków, których oskarżony bez swojej winy nie mógł zdobyć w inny sposób). D. S., który mimo występujących defektów osobowości, miał w pełni zachowaną zdolność rozumienia znaczenia czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem, i pracował dorywczo wykonując zawód brukarza, zamiast podjąć wyteżoną pracę zarobkową w celu legalnego pozyskania większej ilości środków finansowych, świadomie po raz kolejny zdecydował się na zdobycie pieniędzy kosztem naruszenia prawa własności innej osoby, mimo, że jako osoba karana za czyn przeciwko mieniu, doskonale zdawał sobie sprawę z naganności takiego postępowania.

Sąd I instancji słusznie uznał też, że w wypadku oskarżonego - z uwagi na stopień jego demoralizacji i nieskuteczność dotychczas stosowanych środków wychowawczych brak jest podstaw do przyjęcia, że jego resocjalizacja prawidłowo przebiegać będzie w warunkach wolnościowych. Tak bagatelizowany przez skarżącego dotychczasowy sposób życia oskarżonego faktycznie nie uzasadnia przekonania, że perspektywa możliwości zarządzenia wykonania kary pozbawienia stanowić będzie odpowiednią gwarancją, iż nie powróci on na drogę przestępstwa. Oskarżony, który ma 27 lat, jest osobą kilkakrotnie sądowo karaną. Do tej pory był już czterokrotnie karany za popełnienie przestępstw przeciwko mieniu. We wszystkich wypadkach wymierzone były mu kary nieizolacyjne, dające mu szansę na resocjalizację w warunkach wolnościowych. Swoją postawą oskarżony doprowadził do zarządzenia wykonania jednej z nich. Przystępstwa przypisanego mu przedmiotowym wyrokiem dopuścił się w niedługi czas po opuszczeniu zakładu karnego, w którym ją odbywał, lekceważąc fakt, że biegnie wobec niego okres próby związany z warunkowym zawieszeniem wykonania kary orzeczonej wcześniej również za przestępstwo przeciwko mieniu. Postawa taka świadczy o niepoprawności oskarżonego i lekceważeniu dla porządku prawnego oraz o nieskuteczności dotychczasowego procesu resocjalizacyjnego, któremu był poddawany. Brak w tej sytuacji jakichkolwiek podstaw do przypuszczenia, że wymierzenie mu po raz kolejny kary nieizolacyjnej będzie wystarczające do wdrożenia go do przestrzegania porządku prawnego i zapobieżenia naruszeniu przez niego prawa w przyszłości.

Przyznanie się do popełnienia przestępstwa, wyrażenie skruchy i złożenie szczerych wyjaśnień, jakkolwiek stanowią pozytywne elementy w postawie oskarżonego, nie mogą na tym tle stanowić wystarczającej przesłanki skorzystania wobec niego z dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Właściwości i warunki osobiste, a także tryb życia oskarżonego nie dają wszak podstaw do przyjęcia, że jest on osobą, która daje rękojmię przestrzegania prawa w razie niewykonania kary. W tej sytuacji brak było podstaw do dokonania zmiany rozstrzygnięcia o karze zgodnie z postulatami oskarżonego. Kara nadmiernie łagodna - a jako taka mogłaby zostać odebrana przez oskarżonego kolejna kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzekana w sytuacji, gdy lekceważy on wyroki sądowe i w dalszym ciągu narusza prawo, popełniając przestępstwa podobne - mogłaby prowadzić do rozwinięcia się u niego poczucia bezkarności i w ten sposób przyczynić się do dalszej jego demoralizacji, dając sygnał, że pewne mankamenty psychiczne (nieprawidłowa osobowość), nie powodujące jednakże wyłączenia, czy choćby ograniczenia poczytalności, usprawiedliwiają każde postępowanie.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu, dlatego należało utrzymać go w mocy.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono w oparciu o przepisy §14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 634 kpk sąd zwolnił obu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa, mając na uwadze ich sytuację materialną i orzeczone bezwzględne kary pozbawienia wolności, które bez wątpienia utrudnią im zdobycie środków finansowych niezbędnych do pokrycia kosztów sądowych.